

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **P. B.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015 - 45, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 22. 4. 2015, č. j. MV-82827-3/SO-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2013, č. j. OAM-15450-18/DP-2013, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil správní žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud“) neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, kterou následně doplnil a připojil k ní i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s. Odůvodnil jej tím, že by měl mít možnost minimálně po dobu soudního řízení legálně pobývat na území České republiky a to i v případě rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu. Uvedl, že má na území České republiky fungující živnost, o kterou by mohl v případě vycestování přijít, neboť by se na jejím chodu nemohl nadále podílet. Domnívá se, že je v zájmu České republiky, aby na jejím území podnikaly osoby, které řádně plní své povinnosti a jsou pro společnost přínosem. Dodává také, že vycestováním by mohlo dojít k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, neboť by se nemohl osobně účastnit soudního jednání, popřípadě by neměl možnost přímého kontaktu se svým zástupcem. V souvislosti s tím poukazuje na usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As

73/2011 – 100. Závěrem stěžovatel konstatuje, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem ale právě naopak.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila dne 10. 8. 2015. Poukázala na to, že se jedná o institut mimořádný, přičemž v daném případě stěžovateli žádná újma nehrozí a připomíná, že v úvahu by přicházela až v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění, o němž je rozhodováno v samostatném řízení. Žalovaná také konstatovala, že ochrana práv stěžovatele je dostatečně zajištěna skrze zvoleného zástupce.

Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel se snažil odkladného účinku dosáhnout již v řízení o správní žalobě, přičemž uváděl prakticky totožné důvody. Krajský soud o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, neboť o správní žalobě rozhodl bezodkladně poté, co byla podána. Účinky spojené s právní mocí a vykonatelností přezkoumávaného správního rozhodnutí tedy nastaly již před samotným zahájením řízení o žalobě u krajského soudu (srov. *a contrario* § 73 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti může podle přiměřeně (§ 120 s. ř. s.) aplikovaného ustanovení § 73 s. ř. s. přiznat kasační stížnosti odkladný účinek tehdy, pokud by výkon rozhodnutí případně jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

V nyní posuzované věci nemůže Nejvyšší správní soud přehlédnout specifické okolnosti, mezi kterými zásadní význam sehrává skutečnost, že původní povolení k dlouhodobému pobytu skončilo stěžovateli dne 31. 3. 2013 a od tohoto dne mu žádný pobytový status nesvědčí (maximálně status založený výjezdním příkazem). Napadené správní rozhodnutí tak stěžovateli žádný titul k pobytu neodňalo a nelze dovodit, že by mu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nějaký pobytový titul mohl vzniknout. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí žalovaného na právním postavení stěžovatele fakticky nic nezměnilo a přiznání odkladného účinku by nemohlo mít stěžovatelem zamýšlené účinky. Odkladný účinek kasační stížnosti nemůže mít žádný vliv na popsany právní stav, trvající již z doby před zahájením soudního řízení ve věci. Odkaz stěžovatele na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, a ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100) proto postrádá jakoukoli relevanci.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů neshledal, že by výkon napadeného rozsudku mohl pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2015

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu